

Třetí hodina duchů

(Dalibor Boubín, 2023 – 25)

Jaro.

Kostelní zvony odbíjejí půlnoc.

„Hodina duchů,“ říkám.

„Až ve tři ráno,“ namítáš.

Opřeš si o mě hlavu a chvíli tak zůstaneme. Bez hnutí a bez jediného slova. Ale mé ruce to nevydrží a automaticky se vydávají na cestu. Zatímco tě laskám ve vlasech, o něčem si povídáme. Moc nevnímám o čem. Zjišťuji totiž, že nevím, které dlani věnovat pozornost dřív. Prsty levé se koupou v hebkých kučerách, ty na pravé hladí záda, bok a rameno. V tomto zatím neměnném pořadí. Milujeme se.

Přichází tvá hodina duchů. Měl bych se obléknout a odejít. Ale nedokážu to. Když se vracíš z koupelny, přitahuji si tě k sobě. Nořím obličej mezi tvá ňadra a vdechuji opojnou vůni tvého vzrušení. Pak tě otáčím a stahuji do klína. Jsi neukojitelná. Oba jsme.

Nechci odejít. Toužím ve spánku cítit tvou vůni. Mít tě v náruči. Být ve tvé. Probudit se vedle tebe.

A pak jsem na ulici. Nasedám do auta, pošlu ti zprávu, prostě ještě jednou potřebuji být s tebou. Odjíždím a doufám, že už nikdo jiný na silnici nebude, protože myslím jen na tebe a dění kolem nedokážu věnovat skoro žádnou pozornost. Pořád ještě nevěřím. Proč by bohyně měla vzít na vědomí někoho tak obyčejného?

Kousek od cíle potkám divočáka. Stojí těsně u silnice a zvědavě si mě prohlíží. Zpomalím a doufám, že se zrovna teď nerozhodne vyrazit. Asi ale tuší, že by neměl. Vážně mi zamával?

*

„Ty už mě nemiluješ,“ zamračím se koncem léta.

„Co blbneš?“ zamumláš a ani nezvedneš pohled od mobilu.

„Kdys mi naposledy řekla, že mě miluješ?“

„Co já vím?“ zavrčíš a dál bruslíš prstem po displeji. „Co tě to zase popadlo?“

„Já ti to říkám furt.“

„Co mi říkáš furt?“

„No že tě miluju.“

„Jo tohle,“ dopíšeš rozepsanou zprávu a konečně se na mě podíváš. „Tak to je hezký.“

„No ale ty mi to už neříkáš.“ Nezním plačtivě?

„Co ti neříkám?“

„Pane bože,“ povzdechnu si, „o čem tu asi celou dobu mluvíme?“

„No to já nevím,“ usměješ se. Jenže ne na mě, ale na telefon, který ti právě zavibroval v dlani. „Mluvíš jenom ty.“

„Říkám pořád dokola,“ zavrčím, „že mám pocit, že už o mě vůbec nestojíš.“

„Hm.“

„A to je všechno, co mi na to řekneš? Hm?“

„A co bys chtěl slyšet?“ Tvůj prst zase doběhne na konec své krátké pouti a mobil zavrní.

„Cokoli. Třeba že se mýlím. Že se mi to jen zdá. Prostě cokoli.“

Konečně se na mě podíváš.

„Tak jo,“ povzdechneš si hlasitě. „Mýlíš se. Jenom se ti to zdá. Stačí?“

Otevřu ústa, nadechnu se, ale nakonec ze sebe nevydám ani hlásku. Připlížilo se to odkudsi z temnoty jako každá jiná zrada. Ano, zrada. Konečně to slovo vyslovím. Zrada. Zrada.

„Zrada,“ pronesu nahlas.

Neuleví se mi. Zatímco vstávám, abych se oblékl a obul, cítím, že odpověď je blízko. Stačí jen natáhnout ruku. Chci se jí doopravdy dotknout? Jakmile ji potěžkám, jakmile ji otočím v prstech, nebude cesty zpět. Ale není to lepší než obelhávat i sám sebe?

„Je,“ řeknu, aniž si uvědomím, že slova opouštějí bezpečí hlavy a plují prostorem až k tobě.

Nezvedneš hlavu ani ve chvíli, kdy otevřu dveře, vyjdu z bytu a tiše za sebou zaklapnu.

Vsoukám se do auta. Vytřu z očí poslední zbytky soli a opatrně se rozjedu. Všechno dělám opatrně. Možná právě proto teď svírám v dlaních volant a řadicí páku, místo abych jimi zkoumal každíčkou oblinu tvého těla.

Vztekle udeřím do palubní desky, ale očekávaná úleva se nedostaví. Jen další slzy. Pro jistotu zastavím u krajnice, ostatně déšť venku zesílil, takže ho stěrače nepobírají. Obloha pláče i za mě.

„Áááá,“ zařvu. Ale ani to nepomůže.

Ještě několik minut zírám do rozmlžené tmy městské ulice bičované provazci vody, jenže tady nemohu zůstat věčně. Hřbetem ruky si otřu oči a zařadím se do řídkého nočního provozu.

Zrovna když mi přes cestu přeběhne liška, můj mobil zavibruje. Strhnu řízení a zastavím na krajnici.

„Promiň,“ čtu. „Mám toho teď moc. Přijdeš zítra?“ Srdíčko.

Závaží padá. Nesmím odpovědět hned. Jenže prsty už vyťukávají odpověď: „Samozřejmě, těším se na tebe.“ A přihazují srdíčka hned dvě.

*

Modrý maják se mi vypaluje do sítnice.

Postavu pod plachtou v podvečerním šeru jen tuším. Sraženého srnce už hasiči odtáhli stranou. Vrak auta, které ještě před hodinou patřilo mně, leží na střeše. Podzimní večer je nezvykle teplý a jako obvykle deštivý. I tak mám pocit, že krve je na asfaltu víc než vody.

Žena v uniformě pohladí tvého pětiletého syna po hlavě a řekne: „Potřebuju si na chvíli půjčit tatínka, můžu?“ Kývne na záchranářku.

Hoch se mě ale drží pevně. Přes naše spojené dlaně cítím, jak se celý chvěje. Přidřepnu k němu, obejmů ho a zašeptám: „Neboj se, zvládneme to.“ Ale ještě než zvuk dolétne k jeho uším, už oba brečíme. Má tvoje oči. Tvůj nos. A i když není můj, jsem jediný, kdo mu zbyl.

Oba nás nacpou do sanitky a se zapnutou sirénou vyrážíme k městu. Jednou rukou svírám dětskou dlaň, zatímco v té druhé žmoulám zmuchlaný papír. To málo, co nějakým zázrakem nezničil oheň ani déšť. Vůz se v zatáčkách naklání, tak je těžké slova na vzkazu s mým jménem přečíst. Nevadí, stejně je znám nazpaměť.

„Smysl mého života,“ stojí tam tvým rukopisem. „Momentálně, a už nějakou dobu, hledám v tom, co zažívám, a v tom, co se mě dotýká, cestu ‚směrovky‘ k tomu, abych byla lepší. Je spousta věcí, se kterými nejsem smířená, které mě bolí. Snažím se je začlenit do sebe a zvyknout si, pochopit je a tak se dostat dál.“

Jako bych slyšel tvůj hlas.

„Je pár slov, o kterých si myslím, že mají stejný význam. Jen lidi si je dělí, protože je to příliš nepředstavitelné.“

Cítím mořskou vodu.

„Láska, dobro, radost, přátelství....“

Představím si tvou tvář a zpotí se mi dlaně. Napravo, jen kousek pod spánkem, mě to zalechtá.

„Je jich určitě víc a já je neznám všechna. Chci se dokázat ve svém životě zbavit všeho, co mi brání se otevřít, přijmout a dát lásku... Chci se zbavit sobeckosti, strachu, žárlivosti, snahy všechno ve svém životě řídit a tím řídit i ostatní. Chci se naučit mluvit o tom, co prožívám, vyprávět. Je to můj způsob vyjádření a spojení s okolním světem.“

Pootevřu víčka, ale okamžitě se začínám topit. Tak je zase zavřu a snažím se nevnímat svědivé pálení.

„A velmi bych si vážila, kdyby náš vztah byl i o tomhle. Zatím mi to ale dělá problém, čehož je důkazem, že tohle nedokážu říct, ale pouze nedokonale napsat.“

*

Sníh pomalu zakrývá zaječí stopy. Muž tvého života a já ruku v ruce přidáváme na bílé plátno ty své. On patnácticentimetrové, já o kousek delší.

Holou dlaní smetu načechranou peřinu na náhrobku, takže si zase vidíme do očí. Ty mé mrkají ve větru, z tvých vyzařuje něha, teplo a láska. Vzpomínám, kdy a kde jsme tenhle snímek pořídili.

Tvůj syn položí na mramor svíčku v plastovém kelímku. Podám mu zapalovač, protože jako vždy chce tenhle proces zvládnout sám. Je tak moc po tobě, až mě u srdce zabolí. A zároveň jsem vděčný osudu, že mi zůstal alespoň on.

Chvilí nehnutě stojíme, oba v myšlenkách někde v minulosti, v níž figuruješ v bezpočtu podob. Plamínek se má naopak čile k světu. Trochu se bojím, aby ho vítr a vločky nezadusily. Ale zatím bojuje.

Pak jeden z poryvů přivane zvuk kostelního zvonu. Nemusím se dívat na hodinky, vím, kolik je.

„Hodina duchů,“ řekne pětiletý hlásek ve výši mého pasu.

Překvapeně zamrkám. To je poprvé, kdy promluvil. Od chvíle, kdy tě naložili do černého vozu, neřekl jediné slovo. Až teď.

„Až ve tři ráno,“ vylétne ze mě.

„To nevadí,“ říká.

Pak mě zase chytí za ruku, otočí se a pomalu mě kyprým sněhem táhne pryč.